

Chien de printemps

Patrick Modiano

Download now

Read Online ➔

Chien de printemps

Patrick Modiano

Chien de printemps Patrick Modiano

En 1964, dans un café parisien, un client fixe dans l'objectif de son Rolleiflex le jeune couple assis à la table voisine. C'est ainsi que le narrateur fait de la connaissance du photographe Francis Jansen. Le souvenir de cet homme étrange et de leurs rencontres ce printemps-là vient le hanter trente ans plus tard...

Chien de printemps Details

Date : Published May 10th 2007 by Seuil (first published 1993)

ISBN : 9782020252607

Author : Patrick Modiano

Format : Paperback 120 pages

Genre : Cultural, France, Fiction

 [Download Chien de printemps ...pdf](#)

 [Read Online Chien de printemps ...pdf](#)

Download and Read Free Online Chien de printemps Patrick Modiano

From Reader Review Chien de printemps for online ebook

Aviendha says

Tanıtım yazısının üzerine ekleme yapabilmek pek mümkün görünmüyor aslında. Ününden sıyrılmıy bir fotoğrafların valizlere yığıldığı hayatların, genç bir adam tarafından düzenleniyle aralanan pencereden, olaylara tanıklık ediyoruz. Sarsıcı bir hikaye değil kesinlikle, hayat ve tercihler üzerine kurulu bir anlatı.

Machala Machala says

Ótimo livro. Linguagem fluida e simples, por meio da qual Modiano deu vida aos sentimentos e às memórias (imprecisas e vagas) de seus personagens, que transitam por Paris em diferentes momentos da segunda metade do séc XX. Me evocou aqueles filmes, franceses claro, lentos e reflexivos, com belas imagens de Paris, onde as cenas parecem acontecer no ritmo mesmo da vida, como se não houvesse montagem ou intervenção do diretor...

Cemre says

"Sabahlar, gece gördüğünüz düğün hatırlamaya çalıştınız, yalnızca küçük parçacıklar kalmıyır, birleştirmeye çalıştınız, ama uçup giderler" (s.33-34).

Bu okuduğum üçüncü Modiano kitabım ve bu sefer umduğum tadı ne yazık ki alamadım. Bir Sirk Geçiyor ve En Uzağından Unutduğum ile karıştırdığımda "çok iyi" diyemesem de ben Modiano okumayı seviyorum, bunu iyice anladım. Yalnız maalesef Türkçeye çevrilmi çok kitap yok, umarım yakında çevrilen kitapların sayısı artar.

arcobaleno says

Il portait son Rolleiflex...

Robert Capa (1913-1954) con la sua Rolleiflex

Dal ricordo di un incontro di tanti anni prima con il fotografo Francis Jansen nasce questo gioco magistrale di luci, di messe a fuoco, di sfumature ("il tempo aveva sfocato le prospettive mentre le distanze si allungavano"); nasce la volontà di riannodare cose e persone "per il bisogno di trattenere le forme che sfuggono e di fissarle come su una fotografia". E sembra di sfogliare un album di foto, un catalogo di esistenze che si incontrano, si confondono, spariscono, "echi flebili di istanti impressionati sulla pellicola". In questo "Modiano" ho trovato, più che in altri, la chiave dei ricordi, dei sogni, delle impressioni, come "una visione che prende forma e colore, e si chiarisce attraverso una lente". E mi è piaciuto, questo più di altri, per le atmosfere parigine della primavera ("i ricordi riemergono forse per il semplice motivo che le primavere si assomigliano?"), per i silenzi espressi attraverso le immagini ("una foto può esprimere il silenzio ...sarebbe

interessante riuscire a creare il silenzio con delle parole"); per le sensazioni di vuoto, di solitudine, di assenze; per la forza evocativa delle foto; e per quella caratteristica scrittura semplice e scorrevole che mi ha permesso di gustarne la lettura in francese. Ma forse, prima di tutto e da subito, mi è piaciuto, questo più degli altri, per la presenza inaspettata e ricorrente, come un'ombra cinese, di Robert Capa, quel Fotografo che avevo conosciuto e apprezzato, solo pochi giorni prima, in una mostra a Milano e di cui avevo appena letto la biografia. (E se il caso non esiste, un motivo ci sarà!).

E per tutte queste ragioni aggiungo la quinta stellina.

Il pensait qu'un photographe n'est rien, qu'il doit se fondre dans le décor et devenir invisible pour mieux travailler et capter - comme il disait - la lumière naturelle. On n'entendrait même plus le déclic du Rolleiflex. La mort de son ami Robert Capa s'expliquait justement selon lui par cette volonté, ou ce vertige, de se fondre une fois pour toutes dans le décor.

Daoud Hipa says

Ne vous inquiétez pas , mon petit ... Moi aussi il m'est souvent arrivé de tomber dans des trous noirs ...

Laura says

A little gem of the literature. The plot is already described everywhere.

khordofon says

Um curto comentário sobre esse livro: curto, bonito, fácil de ler; primeiro Modiano que li, lerei mais. É simplesmente um recorte espaço-temporal da vida do protagonista anônimo na companhia de um fotógrafo que aleatoriamente conhece, Francis Jansen. Trata mais da pessoa de Jansen, do protagonista, do relacionamento dos dois, do vazio que Jansen deixa quando vai embora, do crescimento como pessoa, do passado, presente e identidade, mas principalmente de Jansen, enigmático e sempre presente, mesmo como uma sombra, um fantasma, mesmo já tendo partido há muito.

Bom pra caralho.

negar heshmat says

?? ????? ??????? ?? ?? ?? ??? ?? ??????? ??? ?? ?? ????? ?? ?? ??? ??? ?? ??????? ????? ??????? ??
??????: ?? ?????? ?? ????? ? ????? ?? ??? ?? ?? ????? ? ????? ??????? ? ?? ????? ? ????? ?? ?? ??? ??? ?? ?? ?
?????? ?? ???.

Jutta Ortlepp says

Modianos Drang, Schicksale durch Fotos, Papierfetzen, Adressen nach zu verfolgen (hier der fiktive Magnum-Fotograf Francis Jansen) und damit dem Vergessen zu entreißen ist in Zusammenhang mit exzellenter Formulierungs- und Stilkunst für mich perfekt, poetisch, berührend, wundervoll. Geht es besser? Ich glaube nicht. Je mehr ich von Modiano lese, desto mehr ver falle ich ihm und kann mich kaum noch aus seinen Büchern lösen. Jede weitere Lektüre verblasst daneben, ist uninteressant, seicht, wirkt schlecht geschrieben.

James F says

This was written some fifteen years after *Remise de peine* but the style is similar; half-remembered memories, no actual plot, the hint of a story that neither the reader nor the narrator ever really learns. The narrator, nineteen years old in 1964, makes the acquaintance of a photographer and catalogs his photographs. A few other characters about whom we learn even less. Undoubtedly these stories are intended to make a point about memory but they didn't interest me all that much. More vignettes than actual stories.

Bruno Alves says

Um livro principalmente sobre a questão de memória e esquecimento, bem bonito. Modiano escreve de forma bem suave sobre tudo isso, sobre o encontro do protagonista recém-saído da adolescência com o fotógrafo mais velho Francis Jansen, recluso e introvertido, e sobre o estilo de vida peculiar do tal homem, antes de sua súbita e misteriosa partida para o México. Um sentimento de perda e busca, de memórias que se desmancham com o tempo, de uma espécie de solidão compartilhada. Gostei bastante.

yexxo says

Dies ist eine kleine Geschichte, der es auf nur 95 Seiten gelingt, die Person eines scheinbar berühmten Photographen so glaubhaft darzustellen, dass man beginnt nach weiteren Details dieses Lebens zu forschen (zumindest mir ist es so ergangen ;-)).

In einem kleinen Café in Paris wird der namenlose Ich-Erzähler gemeinsam mit seiner Freundin von dem Photographen Jansen angesprochen, ob er sie für eine Reportage über die Jugend von Paris aufnehmen dürfe. Danach begleiten sie ihn in sein Atelier und zwischen dem Ich-Erzähler ('Ein so junger Hund' wie ihn Jansen immer wieder nennt) und Jansen entwickelt sich eine Art Freundschaft. Dreißig Jahre später, als der damals junge Mann eine alte Photographie wiederfindet, erinnert er sich an diese Wochen: wie er Jansens Aufnahmen katalogisierte, die gemeinsame Zeit bei denen er einige Dinge aus dessen Vergangenheit erfuhr (wenn auch nur bruchstückhaft) sowie dessen plötzliches Verschwinden.

Obwohl dieser Rückblick alles andere als eine umfassende und vollständige Biographie Jansens liefert, entsteht beim Lesenden überraschenderweise ein recht deutliches Bild eines Mannes, das (wie bereits erwähnt) überaus real wirkt. Man spürt die Einsamkeit und Verlorenheit dieses Menschen, der mit seinen Bildern stets das Schweigen suchte und sich immer mehr zurückzog bis er einfach verschwand. Der Ich-Erzähler fühlte sich Jansen in gewisser Weise verbunden und obwohl er dreißig Jahre nichts von ihm hörte, hat er ihn nicht vergessen.

Es ist keine spektakuläre Geschichte, aber eine auf schöne Art und Weise erzählte über Menschen und Dinge, die einfach verschwinden.

Tom says

Nothing happens in this Nobel Prize winner's novel. The main character isn't sure anything happened either. The Nobel committee obviously needed to come up with someone so as not to award the prize to Philip Roth so they picked this writer who writes books about people searching for people and things they can't find. The only good thing about Modiano is that his books are short so he doesn't take too long to tell us how nothing happens.

Thomas says

120 petites pages qui ne cassent pas 3 pattes à un clébard. Il y a certainement mieux à lire de cet auteur internationalement reconnu...

Gitte Hørning says

Er hermed nået frem til min femte og sidste Modiano-roman i denne omgang og konstaterer med tilfredshed, at denne er knap så ramt af maniske fakta-opremsninger og knap så besat af genopdukkende handlingsindslag som visse af de andre. 'Et forbasket forår' læses som en tekst i sin egen ret, selv om den ikke på traditionel vis bringer os fra en indledning, via en midte til en afslutning.

"Jeg lærte Francis Jansen at kende i foråret 1964, da jeg var nitten år gammel, og i dag vil jeg berette de få ting, jeg ved om ham", sådan åbner romanen, hvorved en gammeldags rammefortælling antydes, selv om læseren, som der berettes til, ikke eksplicit optræder i teksten. Fortælletiden er 1992, hvor beretteren er 47 år, og den fortalte tid udspiller sig som angivet små 30 år tidligere.

Francis Jansen er fotojournalist og en gådefuld figur, der i 1964 gør en behjertet indsats for at udradere sin egen eksistens. Han responderer hverken på dørklokken eller telefonen, og da den 19-årige Patrick (ja, det er ham igen!) retter sit fokus på de tusindvis af fotos, der udgør Jansens livsværk, men som ligger kaotisk sammenrodet i tre kufferter, udviser han foragt – såvel over for billederne som over for Patricks ønske om at ordne og katalogisere dem. Af positive indslag i Jansens liv har været venskabet med læremesteren Robert Capa (verdensberømt krigsfotograf), hans engagement i det ligeledes autentiske bureau MAGMUN Photos samt hans forhold til den smukke Colette Laurent.

I 1964 er Capa og Colette begge døde, men figurerer i fotoform på væggen i Jansens atelierlejlighed, der ellers er støvsuget for tegn på liv. De to personers forsvinden har mærket Jansen for livet, han har lyst til at nulstille sig selv, hvilket han gør ved at emigrere til Mexico, hvor man meget vel kan formode, at han har ladet billedsamlingen sejle sin egen sø.

Jansen og Patrick er umiddelbart hinandens modsætninger. Unge Patricks ambition er at skrive, hvilket byder Jansen imod, for man skriver med ord, og det, han selv søger, er tavshed. En karriere som fotograf er derfor velvalgt for ham: "Et fotografi kan udtrykke tavshed". Af trykte bogstavtegn sympatiserer Jansen kun med udeladelsesprikker, konstaterer han over for Patrick, alt imens denne indleder sit omhyggelige arbejde med at

opliste de mange fotos og forsyne dem med alle tilgængelige data – altså det stik modsatte af udeladelsesprikker.

Patrick lavede i sin tid to kopier af det enorme oplysningskatalog, og hans egen udgave inspirerer ham midtvejs mellem 1964 og 1992 til at researche på Jansen og hans liv. En typisk Modiano-quête er dermed i gang – en søgen efter identitet. Men hvis identitet er det, vi søger efter? På trods af de beskrevne forskelle mellem Patrick og Jansen er der nemlig også afgørende lighedspunkter, som bliver afsæt for nogle sammenglidninger undervejs. Og så tilføjes i øvrigt en afsluttende bemærkning om, at Jansens jagt på egen fødselsattest inden afrejsen til Mexico kastede et helt tredje aspekt ind over spørgsmålet: Hvem er Francis Jansen?

Et antydnet referat som dette yder ikke romanen retfærdighed; man kunne forledes til at tro, at læseren ville blive utålmodig undervejs i ikke-handlingen. Men nej, vi suggereres ind af Modianos særegne stil og bliver denne gang mere end ellers grebet af fortællerens søgen. Ikke en Film Noir-søgen efter en opklaring, men snarere en litterær søgen, der ligger i forlængelse af klassisk fransk eksistentialisme. Lydbilledet i mine øren leveres af Brassens, Brel og Barbara m.fl., og det er godt.
